

РЕШЕНИЕ

№ 2876

гр. София, 17.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 94 СЪСТАВ, в публично заседание на трети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ВЛАДИСЛАВА В. АНГЕЛОВА**

при участието на секретаря **ВЕРА Й. ТАСЕВА**
като разглежда докладваното от **ВЛАДИСЛАВА В. АНГЕЛОВА**
Административно наказателно дело № 20231110203988 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН

Образувано е по жалба на С.Г. - управител на "Х.П.-Л." ЕООД, ЕИК xxxxxxxxxxxx, против Наказателно постановление № 22-2200619/24.02.2023 г., издадено от Директор на дирекция "Инспекция по труда" - София, с което на основание чл. 414 ал. 3 КТ на "Х.П.-Л." ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 1 500, 00 /хиляда и петстотин/ лева за нарушение на чл. 62 ал. 3 КТ.

В жалбата се твърдят нарушения на материалния закон и процесуалните правила. Твърди се, че в АУАН и НП неправилно са посочени времето и мястото на извършване на нарушението, с което не са спазени разпоредбите на чл. 42 ал. 1 т. 4 ЗАНН и на чл. 57 ал. 1 т. 5 ЗАНН. Сочи се, че в предсъдебната фаза на административнонаказателното производство неоснователно не е било уважено направеното от жалбоподателя предложение за сключване на споразумение по чл. 415г КТ. Излагат се и съображения за маловажност на нарушението.

В съдебно заседание дружеството - жалбоподател, редовно призовано, се представлява от адв. Х. Х. от АК – Варна, който пледира за отмяна на наказателното постановление. Поддържа аргументите за маловажност на нарушението. Претендира разноси.

Наказващият орган – Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ - София, редовно призован, се представлява от юрк. Ю. Д., която пледира

наказателното постановление да бъде потвърдено. Изтъква, че от събраните доказателства е доказано по категоричен начин извършването на нарушението. Счита, че същото не може да бъде квалифицирано като маловажно предвид разпоредбата на чл. 415в ал. 2 КТ. Като отегчаващо отговорността обстоятелство изтъква, че при същата проверка от страна на жалбоподателя са били установени и други нарушения на трудовото законодателство. Претендира юрисконсултско възнаграждение и навежда възражение за прекомерност на претендираното адвокатско такова.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 58д т. 1 ЗАНН, от санкционираното юридическо лице и при спазване на преклузивния срок по чл. 59 ал. 2 ЗАНН /видно от разписката на гърба на наказателното постановление то е връчено на 06.03.2023 г., а жалбата е подадена на 20.03.2023 г./

Като съобрази изложените от страните доводи и възражения и служебно провери законосъобразността и правилността на обжалваното наказателно постановление, с оглед изискванията на чл. 314 НПК вр. чл. 84 ЗАНН, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

"Х.П.-Л." ЕООД, ЕИК xxxxxxxxxx, е юридическо лице, регистрирано на територията на Република България, със седалище гр. София, адрес на управление район „Красно село“, ж.к. „xxxxxxx“ бл. 59, вх. В, с управител С.Й.Г.. Дружеството – жалбоподател има качеството „работодател“ по см. на § 1 т. 1 ДР на КТ. Дружеството стопанисва магазин, находящ се в гр. София, ж.к. „xxxxxxx“ бл. 59, вх. В.

Към 24.02.2023 г. дружеството – въззивник не било санкционирано с влязло в сила наказателно постановление за извършено нарушение по чл. 62 ал. 3 КТ и не му било налагано предупреждение по чл. 28 ал. 1 ЗАНН за същото по вид нарушение.

През месец ноември 2022 г. в Дирекция „Инспекция по труда“ – София постъпил сигнал за нарушения на трудовото законодателство от страна на дружеството – въззивник. Предвид постъпилия сигнал в периода от 29.11.2022 г. до 23.12.2022 г. от служители на ДИТ – София, сред които и свидетелят Г. С. Б. – инспектор при Дирекция „Инспекция по труда“ – София, била извършена проверка по спазването на трудовото законодателство от дружеството – жалбоподател в обект на контрол - стопанисвания от дружеството – въззивник магазин и впоследствие в ДИТ – София въз основа на представени от работодателя документи.

При извършване на проверката проверяващите установили, че на 06.04.2020 г. между „Х.П. – xxxxxxxx“ ЕООД, работодател, и И.Н.У., работник, бил сключен трудов договор № 30/06.04.2020 г., по силата на който работодателят възлагал, а работникът приемал да изпълнява длъжността

„продавач – консултант“ в стопанисвания от дружеството – жалбоподател обект - магазин, находящ се в гр. София, ж.к. „xxxxxxx“ бл. 59, вх. В.

С молба от 17.03.2022 г. И.У. направила изявление за прекратяване на трудовия договор с „Х.П. – xxxxxxxx“ ЕООД с едномесечно предизвестие. Със заповед № 36/15.04.2022 г. на основание чл. 325 ал. 1 т. 1 КТ бил прекратен трудовия договор между И.Н.У. и „Х.П. – xxxxxxxx“ ЕООД, считано от 18.04.2022 г. В 7 – дневен срок от прекратяване на трудовия договор работодателят „Х.П. – xxxxxxxx“ ЕООД или упълномощено от него лице не изпратил уведомление до ТД на НАП – София за прекратяване на трудовия договор. Със счетоводното обслужване на дружеството – жалбоподател по това време бил ангажиран свидетелят Г. Д.Г., който поради здравословни проблеми пропуснал да подаде уведомление за прекратяване на трудовия договор. Уведомление за прекратяване на трудовия договор до ТД на НАП – София било изпратено едва на 05.12.2022 г.

В хода на проверката били констатирани и други нарушения на трудовото законодателство. За резултатите от проверката бил съставен протокол за извършена проверка № ПР2240013 от 23.12.2022 г., с който на основание чл. 404 ал. 1 т. 1 и т. 12 КТ били дадени задължителни предписания за отстраняване на констатираните нарушения и на вредните последици от тях.

На 23.12.2022 г. в присъствието на двама свидетели и на свидетеля Г. Д.Г. като упълномощен представител на дружеството – жалбоподател свидетелят Г. С. Б. съставил АУАН № 22-2200619/23.12.2022 г., с който повдигнал против дружеството – въззивник административнонаказателно обвинение за нарушение на чл. 62 ал. 3 КТ, извършено на 27.04.2022 г. в предприятието на работодателя „Х.П. – xxxxxxxx“ ЕООД. Препис от АУАН бил връчен на свидетеля Г. Г.ев.

На 05.01.2023 г. в ДИТ – София било подадено искане за сключване на споразумение по чл. 415г КТ/чл. 58г от ЗАНН по административнонаказателното производство, което било образувано въз основа на АУАН № 22-2200619/23.12.2022 г., което искане било заведено с вх. № 23000885/05.01.2023 г. С искането било направено признание за извършеното нарушение и дружеството – жалбоподател предложило да заплати имуществена санкция в размер на 1050, 00 лева. До дружеството – въззивник бил изпратено писмо изх. № 23001593/10.01.2023 г. от Директора на ДИТ – София, с което направеното предложение за сключване на споразумение било оставено без уважение по съображения, че „съобразно вътрешните процедури и обичайната практика на Дирекцията, не са налице предпоставките за постигане на споразумение по чл. 415г КТ.“

На 24.02.2023 г. И.Й. – директор на ДИТ – София издала обжалваното наказателно постановление № 22-2200619/24.02.2023 г., с което на основание чл. 414 ал. 3 КТ наложила на "Х.П.-Л." ЕООД имуществена санкция в размер на 1 500, 00 /хиляда и петстотин/ лева за нарушение на чл. 62 ал. 3 КТ.

Горната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото доказателства и доказателствени средства: гласни - показанията на свидетелите Г. Б. и Г. Гев, както и писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 НПК: трудов договор № 30/06.04.2020 г., молба от 17.03.2022 г., заповед № 36/15.04.2022 г., протокол за извършена проверка № ПР2240013 от 23.12.2022 г., АУАН № 22-2200619/23.12.2022 г., искане за сключване на споразумение вх. № 23000885/05.01.2023 г., писмо изх. № 23001593/10.01.2023 г., наказателно постановление № 22-2200619/24.02.2023 г., заповед № 3 - 0693/15.08.2022 г., заповед № ЧР - 1744/20.12.2022 г., заповед № ЧР - 58/16.02.2021 г. - и трите на изпълнителен директор на ИА ГИТ, длъжностна характеристика за длъжност "Директор" на Дирекция "Инспекция по труда" със седалище гр. София, длъжностна характеристика за длъжност "инспектор" в отдел "Трудови правоотношения и правно осигуряване" в Дирекция "Инспекция по труда" със седалище гр. София, пълномощно с нотариална заверка на подписа от 02.05.2019 г., рег. № 5440 на нотариус с рег. № 536 в регистъра на НК, справка за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62 ал. 5 КТ с входящ № 22388223576571/05.12.2022 г., допълнително споразумение към трудов договор от 01.04.2022 г., справка за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62 ал. 5 КТ с входящ № 22388203164249/07.04.2020 г., длъжностна характеристика за длъжност "продавач - консултант", служебна бележка № 25/07.04.2020 г., два броя становища от 09.12.2022 г., отговор от ДИТ - София изх. № 23030896/21.04.2023 г., наказателно постановление № 22-2300091/22.03.2023 г., медицински документи за свидетеля Г. Д.Г. и др.

Съдът кредитира показанията на свидетелите Г. Б. и Г. Гев. Свидетелят Г. Б. е извършил проверката на дружеството - въззивник и в съдебното заседание съобщава за обстоятелствата по протичането ѝ и резултатите от нея. Показанията на свидетеля Б. кореспондират с писмените доказателства и са последователни, еднопосочни и безпротиворечиви. Съдът не възприе показанията на свидетеля Б. единствено в частта им, че при извършената проверка са били констатирани два случая на подадено със закъснение уведомление за прекратяване на трудови договори, тъй като такива констатации не се съдържат в протокола за извършената проверка № ПР2240013 от 23.12.2022 г. От писмените доказателства – НП № 22-2300091/22.03.2023 г. се установява, че другото нарушение, за което е санкционирано дружеството – жалбоподател, свързано със задължението за подаване на уведомление към съответната ТД на НАП, касае допускане до работа на работник – Елеонора Дончева, без преди това работодателят да ѝ е връчил копие от заверено от ТД на НАП уведомление по чл. 62 ал. 3 КТ.

Съдът цени с доверие и показанията на свидетеля Г. Гев, тъй като същите са логични, последователни и кореспондират на писмените доказателства и на представените медицински документи за здравословното състояние на свидетеля.

Следва да се посочи, че и двамата свидетели – и свидетелят Г. Б., и

свидетелят Г. Гев, в показанията си сочат погрешно името на работника, във връзка с който е констатирано нарушение на чл. 62 ал. 3 КТ, като говорят за Искра Наумова, вместо на И.У., но независимо от това съдът намира, че въз основа на останалите съобщени от свидетелите обстоятелства – периода на забавата за подаване на уведомлението, както и датата на подаване на уведомлението за прекратяване на трудовото правоотношение може да се направи категоричен извод, че свидетелските показания касаят именно обстоятелствата, във връзка с които е съставен АУАН № 22-2200619/23.12.2022 г. и е издадено обжалваното НП.

Съдът кредитира и писмените доказателства, които са също еднопосочни и кореспондират на гласните доказателствени средства. Въз основа на писмените доказателства съдът формира изводите си за компетентността на актосъставителя и наказващия орган. Въз основа на представените медицински документи се установява, че действително през месеците април и май 2022 г. свидетелят Г. Гев е провеждал лечение на хронична лимфоцитна левкемия. От писмените доказателства, както и от показанията на свидетеля Гев, а и на свидетеля Б., се установява и че действително от страна на дружеството – жалбоподател до наказващия орган е било направено предложение за сключване на споразумение.

Въз основа на изложената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Административнонаказателното производство е образувано и срещу въззивника е повдигнато административнонаказателно обвинение въз основа на АУАН № 22-2200619/23.12.2022 г. , който е съставен от компетентен орган, в рамките на материалната му и териториална компетентност. Съгласно чл. 416, ал.1 от КТ актовете за нарушения на трудовото законодателство се съставят от държавни контролни органи, каквито съгласно чл.399, ал.1 от КТ са ИА "Главна инспекция по труда" и нейните подразделения, включително Дирекция "Инспекция по труда" - София, чийто служител е инспектор Г. С. Б., съставил акта.

Въз основа на цитирания акт за установяване на административно нарушение е издадено обжалваното НП, което е издадено от териториално и материално компетентен орган. Съгласно Заповед № 3 - 0693/15.08.2022 г., на изпълнителния директор на ИА "Главна инспекция по труда" и на основание чл.416, ал.5 от КТ директорите на съответните териториални инспекции по труда са оправомощени да издават наказателни постановления за нарушенията, установени от инспектори при съответната дирекция.

При преценка за спазване на процедурните правила съдът намери и че

и АУАН, и НП, са издадени при спазване на предвидените в чл. 34 ЗАНН срокове.

Съдът намери, че не е допуснато нарушение на процесуалните правила и при съставяне и връчване на АУАН, който е съставен в присъствието на двама свидетели, които са присъствали при извършване на проверката, съответно - установяване на нарушението /видно от посочването в протокола за извършената проверка/. Актът е съставен в присъствието на упълномощен представител на дружеството и му е връчен за запознаване.

Както в АУАН, така и в НП са описани при пълна идентичност и в пълнота всички елементи от състава на нарушението и обстоятелствата по извършването му. Посочена е заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение между работодателя „Х.П. – xxxxxxxx“ ЕООД и работника И.У., посочена е датата на прекратяване на трудовия договор, посочен е законовия срок, в който е следвало да бъде подадено уведомление за прекратяване на трудовия договор, посочено е, че същото не е било подадено в този срок, както и датата на подаването му. Не се споделят възраженията за неправилно определяне датата на нарушението. Трудовото правоотношение между „Х.П. – xxxxxxxx“ ЕООД и Искра Наумова е прекратено със Заповед № 36/15.04.2022 г. на основание чл. 325 ал. 1 т. 1 КТ, считано от 18.04.2022 г. Седмодневният срок за подаване на уведомлението пред съответната ТД на НАП започва да тече от следващия ден – 19.04.2022 г. /чл. 72 ал. 1 ЗЗД/ и изтича на 26.04.2022 г. /седмият ден е 25.04.2022 г., което е неприсъствен ден/. Последният ден, в който дружеството – въззивник е могло да изпълни в указания законов срок задължението да подаде уведомление за прекратяване на трудовия договор е бил 26.04.2022 г. Ето защо нарушението е извършено в първия следващ ден - 27.04.2022 г., както правилно е посочено и в АУАН, и в НП.

Основателно е оплакването в жалбата, че неправилно в АУАН и НП е посочено мястото на извършване на нарушението. Местото на извършване на нарушенията, които се осъществяват с бездействие, е мястото, където е следвало да се осъществи съответното действие. В случая това е ТД на НАП - София, където работодателят е следвало да подаде уведомлението за прекратяване на трудовия договор, а не предприятието на работодателя, както се твърди в АУАН и НП. В случая обаче неправилното посочване на мястото

на извършване на нарушението в АУАН и НП по никакъв начин не е ограничило правото на защита на въззивника и възможността му да разбере конкретното административнонаказателно обвинение, доколкото коректно са посочени, както в АУАН, така и в НП, всички признаци от състава на административното нарушение.

От събраните в съдебното следствие доказателства се установи по несъмнен и категоричен начин и че дружеството - въззивник е нарушило разпоредбата на чл. 62 ал. 3 КТ, която предвижда, че в седемдневен срок от прекратяване на трудовия договор работодателят или упълномощено от него лице е длъжен да изпрати уведомление за това до съответната териториална дирекция на Националната агенция за приходите. В случая трудовия договор, сключен между "Х.П.-Л." ЕООД и И.У., е бил прекратен считано от 18.04.2022 г., поради което до 26.04.2022 г. включително работодателят е бил длъжен да изпрати уведомление за това обстоятелство до ТД на НАП - София. Вместо това уведомлението за прекратяване на трудовия договор е било изпратено едва на 15.12.2022 г., т.е. с почти седем месеца закъснение. Така на 27.04.2022 г. /първия ден, следващ изтичането на срока, в който, като е бил длъжен, работодателят не е подал уведомление за прекратяване на трудовия договор до ТД на НАП – София/, работодателят е извършил нарушението на чл. 62 ал. 3 КТ, за което е ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Касае се за отговорност на юридическо лице, която е безвиновна и се ангажирана за неизпълнение на задължения към държавата или общината при осъществяване на дейността му /чл. 83 ал. 1 ЗАНН/, поради което субективна съставомерност на нарушението не се изследва. Отново предвид обективния характер на отговорността са ирелевантни причините за неизпълнение за задължението на работодателя, като влошаването на здравословното състояние на свидетеля Г. Гев, натоварен да подава уведомленията за сключване и прекратяване на трудовите договори, сключени с "Х.П.-Л." ЕООД, следва да се преценява единствено като смекчаващо отговорността обстоятелство.

Не са налице предпоставките на чл. 415в КТ. Предвид задължителното тълкуване, дадено в Тълкувателно решение № 3 от 10.05.2011 г. по тълк. д. № 7/2010 г. на ВАС специалният състав по глава XIX, раздел II от КТ на

"маловажно" административно нарушение по чл. 415в от КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 от ЗАНН . При това в тези случаи не е предвидено освобождаване от административнонаказателна отговорност /за разлика от тези по чл. 28 от ЗАНН/, а налагане на същото по вид административно наказание - парична санкция, но в многократно по-нисък размер. В настоящата хипотеза обаче не може да намери приложение и разпоредбата на чл. 415в, ал. 1 от КТ, тъй като в ал. 2 от предметния ѝ обхват изрично са изключени нарушенията на чл. 62, ал. 3 от КТ.

Независимо от горните изводи обаче съдът намери, че наказващият орган незаконосъобразно е упражнил правомощието си по чл. 53 ал. 1 ЗАНН и е издал наказателно постановление. Съгласно чл. 53 ал. 1 ЗАНН наказващият орган издава наказателно постановление, с което налага на нарушителя съответно административно наказание, когато установи по несъмнен начин факта на извършеното нарушение, самоличността на лицето, което го е извършило, и неговата вина, ако не са налице основания за прекратяване на производството, за прилагането на чл. 28 или не е сключено споразумение с нарушителя. Възможността за сключване на споразумение е предвидена в разпоредбата на чл. 58г ЗАНН, както и в разпоредбата на чл. 415г КТ. Съгласно чл. 415г ал. 1 КТ, която разпоредба се явява специална по отношение на общата уредба по чл. 58г ЗАНН, до издаване на наказателното постановление, но не по-късно от 30 дни от съставяне на акта за установяване на административно нарушение административнонаказващият орган и нарушителят могат да постигнат споразумение, освен в случаите, когато деянието съставлява престъпление. Съгласно чл. 415г ал. 3 т. 2 КТ със споразумението не може да се определи размер на глобата или на имуществената санкция, по-нисък от 70 на сто от минималния, предвиден за конкретното административно нарушение. Съгласно чл. 415г ал. 6 т. 2 КТ споразумението не се допуска, ако нарушението е повторно или системно. В настоящия случай в срока по чл. 415г ал. 1 КТ жалбоподателят е отправил до наказващия орган предложение за сключване на споразумение, като е признал извършването на нарушението и е предложил да заплати имуществена санкция в размер на 1 050, 00 лева, която възлиза на точно 70 % от минималния размер на предвидената имуществена санкция по чл. 414 ал. 3 КТ. Не се установиха някои от условията за недопустимост на споразумението - деянието не съставлява престъпление, нарушението не е

системно или повторно. Предвид горното отказът на наказващия орган да постигне споразумение с дружеството - жалбоподател е незаконосъобразен и необоснован, несъответен на материалния закон и на целта на закона. Основанията за недопустимост на споразумението са предвидени в закона и сред тях не се включват "вътрешните правила и обичайната практика" на наказващия орган, на които директорът на ДИТ - София се е позовал, за да остави без уважение предложението за постигане на споразумение. Възможността за постигане на споразумение за нарушения по КТ е предвидена с цел насърчаване на нарушителите да признаят нарушението, по този начин да се постигне процесуална икономия, като се спести развитието на производството пред съд, увеличи се събираемостта на наложените глоби и имуществени санкции, като в замяна на това на нарушителя бива наложена глоба или имуществена санкция в по-нисък размер - 70 % от минималния размер на предвидената за съответното нарушение глоба или имуществена санкция. В настоящия случай незаконосъобразно и необосновано наказващият орган е отказал направеното предложение за постигане на споразумение и по този начин е нарушил процесуалните правила и е ограничил възможността на дружеството - жалбоподател да получи по-благоприятно третиране с налагане на по-ниска по размер имуществена санкция. Допуснатото нарушение е отстранимо, като съдът следва да измени наказателното постановление в частта относно размера на наложената имуществена санкция, като я намали до размера, който би бил наложен на дружеството - въззивник, в случай, че беше удовлетворено направеното предложение за постигане на споразумение - т.е. до 1 050, 00 лева.

Предвид гореизложеното право на разноси има жалбоподателят, а претенцията на наказващия орган за присъждане на разноси е неоснователна. Основен принцип е, че разноските се възлагат в тежест на онази страна, която с поведението си е станала повод за образуване на производството и затова насрещната страна да извърши разноси. В случая, макар съдът да приема, че дружеството - жалбоподател е осъществило административното нарушение, за което е санкционирано, повод за образуване на съдебното производство и респективно - затова жалбоподателят да направи разноси за заплатено адвокатско възнаграждение, е поведението на наказващия орган, който, изтъквайки основания за недопустимост на постигане на споразумение в предсъдебната

фаза на административнонаказателното производство, които не почиват на закона, е издал атакуваното наказателно постановление, срещу което жалбоподателят е подал жалба и е ангажирал адвокат за производството пред съда. Ако административнонаказателното производство бе приключило със сключването на споразумение /за каквото от материалите по административнонаказателната преписка не се установяват пречки/, жалбоподателят не би претърпял вреди, изразили се в разноски за заплатен адвокатски хонорар. Ето защо съдът намира, че наказващият орган следва да понесе разноските, сторени от жалбоподателя. Жалбоподателят претендира и доказва извършването на разноски в размер на 550, 00 лева за заплатен адвокатски хонорар. Съдът намира за неоснователно направеното от процесуалния представител на наказващия орган възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Прекомерността на заплатеното от страната възнаграждение за адвокат следва да бъде изследвана и съпоставена с минимално дължимия хонорар, съгласно чл. 36 от ЗА, във връзка с чл. 7 и чл. 18 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съгласно чл. 18 ал. 2 вр. чл. 7 ал. 2 т. 2 от Наредба № 1 от 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения минималното адвокатско възнаграждение за процесуално представителство по настоящото дело предвид размера на наложената имуществена санкция е 450, 00 лева. Предвид установения минимум договореното и заплатено адвокатско възнаграждение не е прекомерно, тъй като не се явява несъответно на действителната фактическа и правна сложност на делото и на положените от защитата усилия при упражняването на процесуалните права. В настоящото производство е проведено едно съдебно заседание, но от страна на процесуалния представител на жалбоподателя са представени писмени доказателства и е направено искане за събиране на гласни такива. Следва да се посочи и че от страните по договора за правна защита и съдействие не може да се изисква всякога при определяне размера на адвокатското възнаграждение да се придържат към минималния такъв, указан в Наредба № 1 от 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, тъй като това би противоречало на свободата на договаряне. Предвид горното съдът намери, че Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда" следва да бъде осъдена да заплати на въззивника сумата от 550, 00 лева - разноски в производството за заплатено

адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2 т. 4 вр. ал. 7 т. 4 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 22-2200619/24.02.2023 г., издадено от Директор на дирекция "Инспекция по труда" - София, с което на основание чл. 414 ал. 3 КТ на "Х.П.-Л." ЕООД, ЕИК xxxxxxxxxxxx, е наложена имуществена санкция в размер на 1 500, 00 /хиляда и петстотин/ лева за нарушение на чл. 62 ал. 3 КТ **В ЧАСТТА** относно размера на наложената имуществена санкция, като **НАМАЛЯВА** същата на 1050, 00 /хиляда и петдесет/ лева.

ОСЪЖДА на основание чл. 63д ал. 1 ЗАНН Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда", адрес гр. София, бул. "Княз Александър Дондуков" № 3, **ДА ЗАПЛАТИ** на Х.П.-Л." ЕООД, ЕИК xxxxxxxxxxxx сумата от 550, 00 /петстотин и петдесет/ лева - разноски в производството за заплатено адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване по реда на глава XII АПК пред Административен съд – София - град на основанията, предвидени в НПК, в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____